

УДК 340.122

О. О. ШЕВЧЕНКО

*Олександр Оксентійович Шевченко, доктор
юридичних наук, професор юридичного факультету
Київського національного університету імені
Тараса Шевченка*

ПЛЕБСОЛОГІЧНЕ ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВЕ ОСМИСЛЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ РОЛІ ЕЛІТИ І НАЦІЇ

Актуальність плебсологічного філософсько-правового осмислення історичної ролі еліти і нації зумовлена необхідністю проведення докорінних реформ в Україні. Плебсологія є сучасним світоглядним напрямом, в основі якого – пізнання правового предикату (лат. *predicatum* – те, що в судженні висловлюється про предмет судження) відносин особи, еліти, нації і держави. Плебсологія – це особлива філософсько-правова форма дослідження на рівні логічних категорій, понять та ідей і досить складних відносин, у тому числі правовідносин між особою, елітою, нацією і державою.

Вперше термін «плебсологія» було застосовано в дослідженні доцента Київського національного університету імені Тараса Шевченка М. І. Скригонюка¹. Сьогодні належним чином обґрунтовано, що плебсологія – «це інтегральна система філософсько-правових поглядів у формі вчення і нова міжгалузева суспільно-правова наука, об'єктом якої є участь широких мас населення у державотворенні, ролі особи, еліти, нації у державному будівництві та побудові «класичного громадянського суспільства»².

На думку автора цієї статті, роль особи і еліти в державотворчому й правотворчому процесах може мати як позитивне, так і негативне значення. У новітній історії України вони відігравали і відіграють більш негативну, ніж позитивну роль. Нація ж в цілому, користуючись багатством своєї культури, моралі, духовності, права тощо відіграє виключно позитивну роль у таких процесах. У класичному ж розумінні нація – це спільність людей, яка історично склалася на базі спільності економічного життя, території, мови та психічного складу, що виявляється в особливостях культури та побуту. Але кожна нація є майже неповторною у своїх особливостях. Для української нації притаманним є розуміння права як категорії справедливості, правди, добра, людяності, сердечності, як засобу забезпечення прав і свобод людини, рівності в правах і перед законом, механізму захисту життя, здоров'я, честі й гідності людини тощо. Українська нація у своїй сукупності є досить кровноспорідненою, вона має єдиний генетичний код, характеризується кордіопатріотизмом, сердечністю, вибуховістю та масовою жертвовністю. Масову жертвовність і безстрашність може проявляти лише та нація, яка досягла найвищого духовного рівня розвитку і в якій емоційність переважає над практичністю й розрахунком.

В Україні за короткий проміжок часу народ виходив двічі на Майдан. Під час Революції Гідності пролилася кров і пішла з життя Небесна сотня. Причиною вказаних процесів ставало те, що кримінально-олігархічна космополітична еліта не є цементуючою основою чинником українського суспільства, вона не може бути носієм прогресивних ідей та успішним менеджером, не може забезпечити існування права справедливості. Така еліта прагне лише узаконити своє економічне панування та перебування при владі, яку вона використовує для подальшого особистого збагачення. Вона неспроможна вести за собою народ, а тому намагається спиратися на правоохоронні й судові органи, які для неї є єдиною силою, щоб тримати народ в покорі.

Звичайно, в будь-якій країні повинна існувати еліта, яка може творити нові ідеї й торувати шлях до побудови соціальної і національної справедливості. У межах кожної держави, як правило, формуються класи людей. З погляду Хосе Ортеги-і-Гассет вони поділяються на основну масу населення і «правдиву меншину». Зазначена «правдива меншина» є елітою, без якої людство втрачає свої найістотніші риси, насамперед самодисципліну³.

Якщо народ відчуває, що «добірна меншина» є креативною, дисциплінованою, правдивою і справедливою елітою, то вона її підтримує у всіх її починаннях, передусім у проведенні реформ. Коли ж така еліта є кримінальною, то у такому разі народні маси чинять спротив. Досить часто, як це трапилося на південному сході України, народ не визнає еліту такою, що спроможна торувати нові шляхи, насамперед соціально-

економічного розвитку країни, а тому відмовляється слідувати за нею. Більше того, він навіть чинить збройний спротив. У цьому випадку руйнується ієрархічність суспільства, і воно набирає аморфну форму. Маса оголошується основою основ і в ній починає домінувати анархія. У цій масі втрачається особистість людини, вона замикається в собі і стає непокірною. Така замкненість та непокірність породжує нові труднощі, і особистість забуває, що окрім прав і свобод існують ще й певні обов'язки. У такому життєвому бурхливому морі особа намагається втриматися лише на поверхні, вона чекає, куди її принесуть хвилі життя. Втрата, вірніше атрофія почуття відповідальності, породжує в душі особи надії на детермінізм, на долю, яка прибіє її хвилями до рятівного берега. І коли особа дістає дна, то в неї з'являється ілюзія, що вона врятується, забуваючи про те, що її може накрити більш важка й небезпечна життєва хвиля. Індивідуум не може самостійно врятуватися, адже у нього відсутній під ногами твердий ґрунт, на якому він міг би втриматися.

У сучасному модерному суспільстві роль твердого ґрунту може відігравати лише нація з її мовою, історією, культурою, правом тощо. Сутність нації полягає в її неповторності та ментальному багатстві. Відсутність націоналізму спричиняє анархію, жорстокість і ворожість, веде до бажання знищити іншу особистість або ж до бажання самознищення.

Існування почуття приналежності до нації автоматично вказує людині на мету її існування, сприяє появі в ній почуття обов'язку вести боротьбу за виживання, гуртуватися навколо ідеї самопорятунку і самозахисту. Особистість, яка не відчуває себе частиною нації, має лише одну мету – гедонізм (одержувати насолоду від життя), що веде в глухий кут.

Сьогоднішні європейські народи, незважаючи на економічну і політичну інтеграцію, являють собою складний комплекс націй і національних меншин. Ідея нації, національної ідентичності є найважливішим винаходом сучасних європейських народів. Народи Європи сильні своїм віковим незліттям, своїм національним спротивом будь-якому прагненню до нівелювання націй. Європа, попри економічну та політичну інтеграцію, залишається регіоном неповторних націй, які живуть у злагоді, добробуті й мирі.

Український національний дух лише у ХХІ ст. двічі вибухав потужною революційною хвилею, сила і швидкість якої могли змести з політичної арени будь-якого ворога. Але завжди ця хвиля нашттовувалася на космополітичну еліту, яка трансформувалася в «стіну плачу»: відсутність освіченої національної політичної еліти з тонким почуттям правди, добра, справедливості, поваги до людського життя, прав і свобод людини, нації, рівності людей в правах і перед законом тощо. Очевидно, що в незалежній Україні сформувалася і постійно перебуває при владі кримінально-олігархічна еліта. Вона не є добірною, креативною елітою, але електорат постійно робить вибір на її користь. Ця еліта лише імітувала будівництво державності, але фактично робила все для того, щоб її не було. Як правило, олігархи в Україні – це особи з подвійним, а то й потрійним громадянством, які не знають історії України, української мови, права, культури, духовності та менталітету українців. Вони насаджують у середовищі українців подвійну мораль: закликають дотримуватися законодавства, яке вони творять у своїх власних інтересах, та водночас постійно його порушують.

Українці мають багатолітній досвід розбудови та існування демократичних державних інституцій. Вони створили і дотримувались принципів демократії ще з часів сивої давнини. Це проявлялося в постійному функціонуванні органів самоврядування у сільській громаді та народного віче в містах. Ще в добу Київської Русі народні віче в містах були органом самоврядування, законодавчим і контролюючим органом. Віче приймало рішення як з питань внутрішньої, так і зовнішньої політики. Воно було і вищим судовим органом, який розглядав найбільш важливі справи в країні, а також здійснювало контроль за князівським судочинством. Воно ж запрошувало на князювання ту або іншу особу і могло позбавити князя влади, коли той не виконував волю народу. Українська кримінально-олігархічна еліта не відчуває української історії, її демократичності та вишуканості. Українська історія лише дивує тих, хто її вивчає. Адже її стрижнем є постійна боротьба українців за справедливість, демократію, правду, за рівність в правах, за захист свободи і гідності людини, за розуміння безцінності людського життя, за верховенство права.

Українська кримінально-олігархічна еліта постійно переглядає конституції, які ж сама і приймає. У незалежній Україні вже тричі міняли конституцію, а тепер мають створити четверту редакцію. Але всі вони є результатом змови кримінально-олігархічної еліти. Досвід України показує, що конституція має бути договором народу і влади, а не змовою еліти. Договірною буда Конституція Пилипа Орлика (1710 р.), яка враховувала інтереси всіх верств населення України.

Основний закон не може бути легітимним, якщо він враховує лише інтереси еліти. Звичайно, імітація обговорення конституції буде продемонстрована, але результат від цього не покращиться. Адже головним завданням еліти є концентрація влади. Хоча до влади приходять нові особистості, але вони втягуються політичною системою в корупційні схеми, а тому результат від прийняття нової редакції конституції буде нульовим. Нові обличчя не означають нову якість. Корумпована політична система переплавляє нові обличчя, які приймають старі правила поведінки і врядування. Це загрожує новими потрясіннями для України, що може поставити на край загибелі її державність. Тобто, нові обличчя не можуть пройти випробування владою, а це означає, що необхідно провести такі реформи, які б забезпечили існування в країні верховенства права.

Верховенство права може бути забезпечене тільки у випадку передачі всієї повноти влади громадам. Дехто вважає, що достатньо лише існування громадянського суспільства, яке б належним чином контролювало владу. Проте членами громадських організацій, так само як і політичних організацій є, як правило, особи, які були «відгодовані» на задньому дворі олігархів. У політичних сил вистачає цинізму, щоб подавати їх суспільству під виглядом «нового» покоління. Але від нього смердить олігархатом, від якого не можна

відмитися в жодній лазні. Воно не має права не лише на те, щоб бути в політиці, а й посідати будь-які посади в державі.

Сьогоднішній Україні потрібна національна політична сила, що зможе поєднати українську ідентичність з боротьбою за соціальну і національну справедливість, за рівність усіх громадян в правах і перед законом, за свободу підприємництва та належну організацію праці з високою її оплатою, за безоплатну охорону здоров'я та вищу освіту, за технологічну модернізацію українського господарства і промисловості, за знищення прірви в доходах і рівні життя. Майбутнє України залежить від рівня та вміння використання її демократичного минулого, від розуміння менталітету українців та їхніх духовних і матеріальних потреб. Тобто, новій політичній силі необхідно постійно тримати руку на пульсі нації, на розумінні її прагнень і кінцевої мети. За своїм характером українець – власник. Якщо пролетарій індустріальної та постіндустріальної доби залишався прив'язаним до кримінально-олігархічної еліти, то розкутий селянин та особа розумової праці прагнуть набути реального добробуту.

У середовищі пролетарів кримінально-олігархічна еліта викоринювала все українське: не лише мову, культуру та менталітет, але й демократичні державні інститути та право справедливості. Це ж стосується навіть окремих національних меншин, які очолювали особи, що ратували не за національні, а за російські інтереси. Вони підтримували проросійську ідеологію, культивували ненависть до всього українського. У свою чергу, російське суспільство ні на рівні еліти, ні на рівні громадян не засудило злочини комунізму, воно не зрозуміло тієї жорстокості, з якою діяла влада, а тому саме залишилося жорстоким. Така жорстокість викликає у людини фізіологічну відразу.

Кримінально-олігархічна еліта в Україні та в Росії – це брати-близнюки. Їхні політико-владні і економічні інтереси збігаються. Це їх об'єднує. Але потреби українського народу полягають в протилежному, вони є ворожими інтересам кримінально-олігархічної еліти.

Суверенітет належить народові, він є єдиним джерелом влади і може здійснювати її безпосередньо або через органи державної влади та органи місцевого самоврядування (ст. 5 Конституції України). Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. В Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування (ст. 7 Конституції України)⁴. Якщо ж в Україні відсутня та категорія особистостей, які можуть стати справжньою елітою і об'єднати буйний вибух прагнення до виживання української нації в залізний національний ритм, то такою силою має стати громада села, селища, міста. Тобто, кримінально-олігархічну еліту має замінити добірна меншина (еліта) в масштабах кожної громади або об'єднання громад. У цьому випадку необхідно пам'ятати про належне застосування норм права.

В Україні деякі політичні сили, науковці, політики і навіть громадяни сьогодні ототожнюють право і закон, але фактично закон домінує над правом. І це при тому, що в Україні нараховується і є чинними від 50 тисяч до 90 тисяч законів і підзаконних актів. Вони є досить суперечливими і їх не можна пізнати, адже вони досить часто є далекими від здорового глузду. У багатьох українських законах закладено свавілля більше, аніж права.

Українське національне право побудоване на таких юридичних ідеях і принципах, які вироблялися тисячоліттями і навіть стали загальнолюдським надбанням. Проте багато українських фахівців і політиків вважають, що в будь-якому демократичному суспільстві мають бути свої береги – держава, закон і право. Погодитися з таким розташуванням берегів можна лише у зворотному порядку: право, закон і держава. Водночас, якщо на першому місці стоїть держава, то це означає, що шкоди зазнає як особа, так і нація, що є невіддільними один від одного. Коли пріоритет надається державі, то це означає забуття інтересів особи і нації. Держава є силою, яка прагне підкорити особу і націю в усіх сферах та на всіх рівнях їхнього життя одному верховному началу. Інституту держави притаманні виключна єдність, прагнення змішати й злити всю різноманітність особи і нації, придушити їхню виключність, різноманітність та незалежність. Якщо держава стає домінуючою силою, то з'являється деспотизм і настає напівмертве царство рабів, а суспільство кам'яне в одноманітності й нерухомості.

Коли ж на першому місці стоїть право, як вічна правда, добро, справедливість, тоді руйнується твердиня мертвої єдності, з'являються і стають чинними права і свободи особи і нації, їхня діяльність стає розкутою, творчою й результативною. Вони діють виключно із своїх інтересів і для загального добра.

Якщо на першому місці стоїть держава, то у цьому випадку знищуються права і свободи особи і нації, їх різноманітність, багатство та креативність. Але і в іншому випадку, коли на першому місці стоїть право, то загальне може втрачати сутність реального буття, воно може перетворитися на щось від'ємне, пусте, в формальний закон, і повністю позбавитися будь-якого смислу. У такому випадку гору можуть взяти загальний егоїзм і анархія, зникне внутрішній зв'язок суспільства, а відповідно, і нації, і все закінчиться війною всіх проти всіх, тобто самознищенням. У даному разі історія народу нагадувала б лише механічний рух, що детермінується двома факторами.

Проте нація не є закінченою, мертвою силою, а історія – це не простий механічний рух. Вони наповнюються позитивним змістом, а також реальним смислом та цілісністю внутрішнього життя завдяки тому, що особистість і нація застосовують загальнолюдську мораль, яка за сприятливих обставин трансформується в право. Нація змушена в таких випадках гуртуватися, і її мораль набуває норм права, які захищають не лише права і свободи особи, а й загальнонаціональні інтереси. У цьому випадку зникає антагонізм між правом і законом та формується правова держава.

Правова держава формується і розвивається там, де існує поділ влади на три гілки: законодавчу, виконавчу і судову. До того ж, вони повинні формуватися і діяти незалежно одна від іншої. Судова гілка влади, наприклад, будучи незалежною, повинна мати свій власний погляд на будь-який закон або дію законодавчої і виконавчої гілок влади. Суд повинен звіряти своє рішення насамперед з моральними критеріями нації. Його завданням має бути захист норм права і норм закону від їх навіть формального порушення. Але найголовнішим його завданням повинен бути захист прав і свобод особи і нації. Будь-яке зазіхання на права і свободи особи і нації має знайти свій захист в судовому порядку.

Крайнім засобом захисту прав і свобод особи є насилля, яке може краще і швидше розчистити шлях до нових відносин у суспільстві. Але цей метод досягнення відповідної мети досить часто веде до величезних людських жертв і страждань. Він застосовується у тих випадках, коли особистий ідеал відокремлюється від ідеалу національного. Ускладнений канібалізм при цьому набирає величезного розмаху, в якому відсутній будь-який позитивний результат.

Будь-яке насилля притягує до себе морально, а інколи й фізично неповноцінних осіб і свідчить про духовну хворобу певної частини суспільства та про таку ж хворобу його лікарів. Події на південному сході України є симптомом тяжкої духовної хвороби частини українського суспільства. Ця хвороба знищує не лише особисту, а й національну мораль. Особа, будучи істотою логічною, не може тривалий час терпіти страшне роздвоєння між правилами особистої і загальнонаціональної моралі, а в кінцевому підсумку і в запереченні чинності норм права. Дії такої особи спрямовані або на знищення іншої особи, яка заважає їй досягти певної мети, або самій розчинитися в масі, або самознищитися. Такому «ускладненому канібалізму» можна запобігти лише застосуванням норм права справедливості незалежним і неупередженим судовим органом.

Ситуація на південному сході України поглиблюється російською агресією. Тотальна брехня й збочена міфотворчість, небачена жорстокість, що знецінює людське життя, є основною ознакою російського екстремізму. Ідеологія «русского міра» є людиноненависною і загрожує мирному співіснуванню народів.

Російська влада намагається знищити українську мову і культуру, українську духовність і ментальність, українську ідентичність і державність. Чіпляючи українській владі ярлик «хунта», «фашисти», «бандерлоги», вона намагається знищити суто український духовно-культурний стрижень. Будучи «тюрмою» народів, Росія нищить все і всіх, хто хоче розвиватися в мирі і спокої, в добрі й справедливості, в сердечності та співчутті, високій морально-етичній чистоті.

Існує два плебсологічні підходи до розуміння сутності нації, її прав і свобод. Права і свободи нації невід'ємні від прав та свобод людини. Як правило, корінна нація, що становить в країні більшість, проводить дискримінацію національних меншин. Але в Україні спостерігається явище, коли не більшість дискримінує меншість, а навпаки, російська національна меншість проводить дискримінацію української більшості. Росіяни розуміють, що реінтегрувати пострадянський простір і відновити імперію без України неможливо. Прагнучи розширити територію, Росія намагається набути статусу наддержави і впливати на ситуацію як у регіональному, так і глобальному масштабах, хоча в неї відсутній потенціал для реалізації такого плану.

З метою дестабілізації міжнародного становища Росія намагається відновити біполярну систему хоча б на євразійському просторі. Замість того, щоб розвивати демократичні інститути, новітні технології, забезпечувати права і свободи людини і громадянина, боротися з корупцією та свавіллям правоохоронних органів, влада Росії культивує ідеї особливої месіанської ролі російського народу, його величчя й ізоляції від країн Заходу. Однією із цілей російського авторитарного режиму – не допустити проведення реформ в Україні, адже вони можуть вплинути і на ситуацію в самій Росії. В Україні ж потребують реформування як органи самоврядування, так і правоохоронні та судові органи. Водночас досить складною і запутаною є судова система України. До того ж, формування судових органів здійснюється без участі і носія суверенітету та джерела влади – українського народу. Найбільш правильним і демократичним шляхом реформування судової гілки влади була б виборність суддів електоратом. Окрім того, судова система має бути спрощена і зрозуміла народові. Незалежність суду від інших гілок влади та його доступність може бути забезпечена, якщо суддів місцевого суду будуть обирати виборці на п'ять років. На зборах суддів регіону мають обирати членів апеляційного суду на сім років. На з'їзді суддів України мають обирати членів Верховного суду на десять років. Адміністративні та господарські суди повинні бути ліквідовані. Така судова система вимагає спрощення й системи права. Його можна було б кодифікувати у два кодекси матеріального права: кодекс публічного права і кодекс приватного права. Норми процесуального права можуть бути вміщені в двох кодексах: кодексі публічного процесуального права і кодексі приватного процесуального права.

Реформування системи права України за належної підготовки та наявності політичної волі можна було б провести у стислі терміни – протягом двох років. Звичайно, таке реформування є трудомістким і вимагає від реформаторів широкої юридичної підготовки. Якщо ж зберігати існуючу судову систему, то необхідно посилити роль Верховного Суду, зокрема в захисті прав і свобод людини. Він має отримати право формувати судову практику стосовно виконання вимог Конституції та норм права, Конвенції про захист прав людини і фундаментальних свобод, забезпечувати ефективність національної правової системи і дії верховенства права.

Серед початкових заходів Верховного Суду слід чіткіше закріпити на законодавчому рівні обов'язковість його рішення для всіх суб'єктів правозастосування; надати право громадянам звертатися за захистом до Верховного Суду щодо різного застосування судами касаційної інстанції однієї і тієї ж норми процесуаль-

ного права; закріпити право громадян безпосередньо звертатися до Верховного Суду із заявою про перегляд судового рішення; запровадити механізм перегляду Верховним Судом за власною ініціативою рішень, прийнятих із суттєвими порушеннями норм матеріального і процесуального права; громадянин України може подати скаргу до відповідної міжнародної установи лише після її розгляду у Верховному Суді; рішення будь-якого вищого спеціалізованого суду, а також Конституційного суду, навіть те, яке має заборонний характер, може бути оскаржене у Верховному Суді. Повноваження Верховного Суду необхідно наповнити належним субстанційно-правовим змістом: прийнята двома третинами голосів від його загального складу постанова стосовно тлумачення норм матеріального і процесуального права не лише стосовно актів касаційного суду, а й судів інших інстанцій, підлягає беззаперечному виконанню. Правовий висновок Верховного Суду має бути обов'язковим і для усіх органів державної влади.

Плебсологічне філософсько-правове пізнання історичної ролі еліти і нації дає можливість зробити висновок про те, що українська нація потребує патріотичної політичної еліти, яка б поєднувала українську ідентичність з боротьбою за соціальну й національну справедливість, з повагою ставилася б до життя, прав і свобод людини, забезпечувала б рівність в правах і перед законом, дотримувалася б верховенства права. Без такої еліти нація не може вижити.

¹ Скригонюк М. І. Плебсологія: правова сутність, теорія і практика / М. І. Скригонюк. – К. : ВПЦ «Київський університет», 2003. – Ч. 1. – 270 с.

² Скригонюк М. І. Плебсологія як філософсько-правове вчення / М. І. Скригонюк. – К. : Парапан, 2008. – 764 с.

³ Ортега-і-Гассет Хосе. Бунт мас / Хосе Ортега-і-Гассет // Всесвіт. – 1995. – № 1.

⁴ Конституція України. – Х. : Одиссей, 2006. – С. 4.

Резюме

Шевченко О. О. Плебсологічне філософсько-правове осмислення історичної ролі еліти і нації.

У статті в модерному плебсологічному філософсько-правовому вимірі доктринально досліджено історичну роль еліти і нації, передусім в державотворчих та правотворчих процесах. Розглядається плебсологічна філософсько-правова характеристика української моделі даного алгоритму. На основі цього розгляду робиться висновок, що на сучасному етапі державотворення українська нація потребує такої патріотичної еліти, яка б поєднувала в собі українську ідентичність з боротьбою за соціальну і національну справедливість, а також дотримання прав і свобод людини.

Ключові слова: плебсологічна філософсько-правова характеристика, роль еліти і нації, захист прав і свобод особи і нації.

Резюме

Шевченко А. А. Плебсологическое философско-правовое осмысление исторической роли элиты и нации.

В статье в современном плебсологическом философско-правовом измерении доктринально исследуется историческая роль элиты и нации, прежде всего в вопросах государственного строительства и правотворчества. Рассматривается плебсологическая философско-правовая характеристика украинской модели данного алгоритма исследования. На основании этого сделано заключение, что на современном этапе государственного строительства украинская нация имеет потребность в такой патриотической элите, которая бы объединяла в себе украинскую идентичность с борьбой за социальную и национальную справедливость, а также придерживалась прав и свобод человека.

Ключевые слова: плебсологическая философско-правовая характеристика, роль элиты и нации, защита прав и свобод личности и нации.

Summary

Shevchenko O. The plebsological philosophical and legal comprehension of historical role of elite and nation.

This article contains doctrinal research of historical role of elite and nation in a modern plebsological philosophical and legal aspect. Above all this role is researched in state-law-creating processes. Plebsological philosophical and legal characteristic of Ukrainian model of this algorithm is also considered. This lead to the conclusion: the current state creating process shows that Ukrainian nation requires such a patriotic elite, witch would combine Ukrainian identity and struggle for social and national justice with compliance of human rights and freedoms.

Key words: the plebsological philosophical and legal characteristic, the role of elite and nation, protect the rights and freedoms of the individual and the nation.